

Akties britse mijnwerkers ontketenen Tory krisis.

Onderstaand artikel, inclusief het 'kader' over Solidarnosc, is een vertaling van 'Miners actions trigger Tory crisis' van STEVE ROBERTS in 'International Viewpoint' van 30 juli 1984. De overige 'kaders' zijn uitspraken van Arthur Scargill in zijn campagne voor het voorzitterschap van de Nationale Mijnwerkersbond in november 1981 (uit: 'Militant', 12 november 1981).

Margaret Thatcher's regering staat voor de ernstigste krisis, sinds ze in 1979 aan het bewind kwam. Een regeling van de mijnwerkersstaking wordt voor haar steeds noodzakelijker, hoewel de situatie er nauwelijks makkelijker op wordt. En dit ondanks de beëindiging van de staking bij de havens. Een poging om vakbondsorganisaties lam te leggen werd door de rechter onwettig verklaard. Aanvallen op lagere overheden die door Labour gecontroleerd worden zijn op sterk verzet gestuit. Ze bezorgen de Conservatieven zware verkiezingsnederlagen. In Engeland ontwikkelt zich een nieuwe politieke situatie. Heeft de arbeidersbeweging daar een antwoord op?

Het ongemak waarmee de heersende klasse de situatie aanziet, werd in niet mis te verstane woorden weergegeven door het weekblad 'The Economist' (7 juli 1984) dat tot nu toe Thatcher trouw gesteund had.

'De tweede regering van mevrouw Thatcher lijkt het meest omstreden kabinet te worden in de naoorlogse engelse geschiedenis. De misleunen, de fouten en vergissingen tijdens het eerste jaar van deze regeerperiode heeft het kabinet in konflikt gebracht met de boeren, de mijnwerkers, lagere overheden, de bondgenoten in de EG en zelfs met de financiële wereld.' 'Er lijkt niets goed te gaan en wat verkeerd loopt wordt steevast als de fout van anderen aangemerkt. Is er een beter bewijs dat ministers hun controle beginnen te verliezen? Mevrouw Thatcher, pleitbezorgster van autoritair leiderschap, staat nog aan het roer, maar het schip begint behoorlijk uit de koers te geraken.'

THATCHER LOKT STAKING UIT

De mijnwerkersstaking, die nu achttien weken duurt, stelt de regering voor de meest klemmende problemen. Op 19 juli mislukte de vierde ronde in de verzoeningsbesprekingen. Arthur Scargill, de voorzitter van de 180.000 leden tellende National Union of Mineworkers beschuldigde Thatcher ervan de mijn-eigenaren te verhinderen te onderhandelen over een regeling van

het konflikt.

De Conservatieven kunnen het zich niet veroorloven het gevecht te verliezen. Het grote probleem waar Thatcher voor stond bij haar ambtsaanvaarding in 1979 was hoe te vermijden dat haar hetzelfde lot beschoren zou worden als Edward Heath, de conservatieve minister die tot aftreden gedwongen werd door de mijnwerkersstaking van 1974.

De konfrontatie met de mijnwerkers werd door haar zorgvuldig voorbereid. De staking werd door de regering uitgelokt. Ze kondigde zonder enig overleg de sluiting aan van een mijn als eerste van een twintigtal andere. Dit zou neerko-

In Groot Britannië worden vijf miljoen ton kolen geïmporteerd, eenvoudig als gevolg van de verdeling van de wereldmarkt. De westduitse kolenindustrie geeft een subsidie van 40 pond per ton. De britse kolen hebben produktiekosten van 33 pond per ton.

Wij krijgen een miserabele subsidie van twee pond per ton, vergeleken met de zware subsidie die door de regeringen van Duitsland, Amerika en Rusland gegeven worden. De eerste stap moet een verbod op de invoer zijn. Invoerkontrolle zou een onmiddellijke vermindering betekenen van de kolenvoorraden en waarschijnlijk hun volledige verdwijning in de komende 18 maanden betekenen. De kosten van olie bedragen thans 30 procent meer dan die van kolen. Het is de ekonomie van het gekkenhuis door te gaan met het importeren van olie en tegelijkertijd mijnen te sluiten. Een verbod op de invoer van olie en kolen zou leiden tot een nog niet eerder voorgekomen expansie van onze industrie.

BUITENLAND

SOLI DARNOSC STEUNT STAKENDE BRITSE MIJNWERKERS

In de ochtend van 17 juni 1984 verzorgde het ondergrondse radiostation Zwyciezmy (We zullen overwinnen) haar derde uitzending. Dit radiostation is de stem van het voorlopige coördinerende comité van de mijnwerkers in Opper Silezië, het belangrijkste mijn-district van het land.

In de acht minuten durende uitzending werd onder andere onderstaande solidariteitsverklaring met de stakende britse mijnwerkers voorgelezen. Een eerste publikatie van de belangrijkste onderdelen van de uitzending vond plaats in 'Labour Focus on Eastern Europe' (vol. 7, nr. 2, zomer 1984, Londen).

'Aan de stakende mijnwerkers van Groot Brittannië: het ondergrondse voorlopige coördinerend comité van mijnwerkers aangesloten bij Solidarnosc stuurt jullie hun broederlijke groet, steun en solidariteit voor jullie strijd voor het recht op werk. We weten uit eigen ervaring wat het betekent je baan te verliezen. Daarom zullen we alles doen wat in ons vermogen ligt om jullie strijd te steunen, daarbij inbegrepen het voeren van acties. Het protest dat we naar de poolse regering en het parlement zonden is het begin van onze steun aan jullie strijd.'

men op een verlies van 20.000 arbeidsplaatsen volgend jaar. De vraag naar kolen was juist aan het verminderen door verbetering van het weer. De kolenvoorraden waren aanzienlijk ondanks het feit dat gedurende de 19 weken voorafgaande aan het uitbreken van de staking op 12 maart, geen overwerk meer gedaan was. In de eerste weken van de staking was het speerpunt van de campagne van de regering en rechts erop gericht een landelijke stemming te eisen onder de leden van de mijnwerkersvakbond over

de rechtmatigheid van hun acties. Hieraan kwam snel een eind toen bleek dat deze eis door een voltallig kongres van de bond verworpen werd. Het kongres bepaalde dat in het vervolg niet de gebruikelijke 55% meerderheid, maar een eenvoudige meerderheid van 50% nodig was om stakingen door de bond te laten steunen. Bovendien bleek uit opiniepeilingen dat 68% van de mijnwerkers achter de staking stond. De regering moest zich neerleggen bij het vooruitzicht op een langdurige staking.

VROUWENKOMITEES TEGEN UIT-HONGERING

De tactiek van de regering is er sindsdien op gericht de staking te breken door een combinatie van beestachtige politie-repressie, een poging om de mijnwerkers letterlijk uit te hongeren door aan de gezinnen van de mijnwerkers uitkeringen te onthouden, en door een scheuring van het stakingsfront uit te lokken in de kolenbekkens van Nottingham en elders. Het politie-optreden bereikte zijn hoogtepunt tijdens de slag rond de Orgreave-mijn in het zuiden van Yorkshire. Miljoenen verbijsterde televisie-kijkers zagen hoe oproer-politie te paard verschillende charges uitvoerde op de piketter van de stakers terwijl arrestatie-teams naar noordiers model de ene koppel na de andere als misdadiger wegvoerden. Sinds de staking begon zijn 3500 mijnwerkers gearresteerd. Inmiddels is er 20.000 man politieversteking naar het mijn-district gestuurd, een regelrecht bezettingsleger dat door militairen, waarvan sommigen in politieuniform, versterkt wordt. Tekenen wijzen erop dat het politieoptreden zijn doel aan het voorbij schieten is. Er is een aanzienlijke onrust ontstaan in liberale kringen over de uitholling van democratische rechten. Gerechtshoven bepaalden namelijk dat mijnwerkers die in staat van beschuldiging gesteld zijn niet vrijelijk door het land mogen reizen. Bovendien hebben er ook aanvallen plaatsgevonden op politieburo's waarbij vooral jongeren betrokken waren. Evenmin heeft de poging om de mijnwerkers uit te hongeren veel succes. In

'Arthur', zei een lid van de Nationale Kolenraad (werkgevers) 'je mag wel in de boeken kijken als je me niet gelooft.' 'We schieten er niks mee op dat ik in de boeken kijk', zei ik hem, 'ik vervalste ze niet.'

BUITENLAND

plaats daarvan is er eerder sprake van een nieuw verschijnsel in de arbeiders- en vrouwenbeweging: de opkomst van komitees van vrouwen van de mijnwerkers in ieder mijnwerkersdorp. De regering heeft maar een beperkt succes gehad met haar campagne om het aantal werkwilligen op te voeren. Hoewel de schattingen van de 'National Coal Board' (werkgevers) en de mijnwerkersbond aanzienlijk verschillen, zijn tenminste 20% van de mijnwerkers nog aan het werk. De regering heeft gebruik gemaakt van het feit dat de mijnwerkers in Nottingham, die in de meest rendabele mijnen werken, zich minder bedreigd voelen door de voorgenomen mijnsluitingen. Terwijl een minderheid van de mijnwerkers in Nottingham de staking steunt, heeft de meerderheid met de bond gebroken. Op de laatste speciale conferentie van de Mijnwerkersbond waren ze zelfs niet aanwezig. Hun breuk met de bond heeft echter weinig invloed gehad op de vastberadenheid van de kaderleden. Op dezelfde conferentie bereidde Scargill de vakbondsleden voor op een strijd die wellicht tot de winter zou kunnen duren.

REGERING THATCHER WANKELT

Het vooruitzicht op een snelle beëindiging van de staking kwam naderbij toen een staking uitbrak in de havens. De aanleiding was dat British Steel Corporation (BSC) bestaande afspraken gebroken had over het laden van ijzererts in de haven van Immingham aan de oostkust. De bond van havenwerkers, de Transport en General Workers Union, riep onmiddellijk een nationale staking uit. De aktie van de BSC werd gezien als het opzeggen van de na harde strijd verworven rechten in de haven. Deze verworvenheden, waaronder arbeidszekerheid ongeacht de vraag of er al dan niet werk is, waren al onder vuur komen te liggen nog voor de mijnwerkersstaking begon. De havenarbeiders beoordeelde terecht dat de mijnwerkersstaking het meest gunstige moment was om de regering op de terugtocht te dwingen. Hoewel de aanval van de BSC stuitte op een veroordeling van de havenautoriteiten, bleven de bonden van de havenarbeiders in aktie om te voorkomen dat verdergaande aanvallen ingezet zouden worden. Een vergelijkbare uitdaging aan het kabinet bestond al eerder toen de

Ik wil zeggen waar ik sta wat betreft het vraagstuk van het voorzitterschap. Ik geloof dat het in het lange termijnbelang van de mijnwerkers is een sterke, levenskrachtige en democratische bond te hebben die snel en doeltreffend beantwoordt aan de wensen van de leden. De bond kan zich niet aan zijn verantwoordelijkheden onttrekken. Ik werk hier niet om compromissen te sluiten.

Ik ben hier om voor mijn leden te vechten, wat ook de pers en de Kolenraad zeggen; ik zal tot het einde toe voor de belangen van mijn leden vechten. Ik wil zeggen dat als de prijs voor het voorzitterschap het sluiten van compromissen met mijn overtuigingen is, dan wil ik de baan niet. Ik wil de baan alleen als jullie het eens zijn met de politiek die ik voorsta.

Ik zal vechten voor een democratische bond waarvan de leiders met regelmatige tussenpozen ter verantwoording worden geroepen, waarvan de leiders niet de kongresbesluiten negeren.

Raad naar de regering te gaan en te zeggen, de reden dat we in de schuld staan is dat jullie de rentelasten opgedreven hebben.

Ook Artur Scargull gewond

spoorwegarbeiders de arbeidsrust bedreigden door het stellen van looneisen. Margaret Thatcher wist de Railways Board (werkgevers) ertoe te brengen gedeeltelijk toe te geven aan de eisen van de bonden om een confrontatie te vermijden en de mijnwerkers te isoleren.

De akties van de havenarbeiders ontlokten de voorzitter van de britse industriële werkgevers de uitspraak dat niet meer dan 25% van de aange-

sloten ondernemingen de komende twee weken normaal zou kunnen werken als de staking aanhield. Geconfronteerd met deze situatie had de regering maar twee alternatieven: zich gewonnen geven en daarmee de weg plaveien voor een overwinning ook voor de mijnwerkers of het konflikt dramatisch verscherpen door het leger te hulp te roepen. Deze laatste mogelijkheid stuitte op verzet bij veel Conservatieven, omdat dergelijke vergaan-

Een vakbondsleider heeft één verplichting boven alle andere - de leden op de eerste plaats stellen. Het zijn de *mijnwerkers* die de kolen naar boven halen. Machinerie en rentebetalingen mogen niet voorgaan boven loonsverhogingen. De Kolenraad behoort de volle eis te vervullen en als dat betekent dat aan het eind van het jaar de industrie in de schuld staat dan behoort de Raad naar de regering te gaan en te zeggen, de reden dat we in de schuld staan is dat jullie de rentelasten opgedreven hebben.

BUITENLAND**Solidariteit**

de akties tegen de bonden in diskrediet geraakt waren na de uitspraken van het hooggerechtshof dat het verbod op vakbondslidmaatschap bij de GCHQ, het britse inlichtingencentrum, onwettig is. De uitspraak van een eerste minister, had als effect dat de hele anti-vakbondswetgeving die de regering voor toekomstig gebruik ontworpen had onbetrouwbaar werd.

[Inmiddels heeft een hof van beroep Thatcher gelijk gegeven. De bonden gaan in beroep bij het Hogerhuis en eventueel leggen ze de zaak voor aan het Europese hof voor de rechten van de mens - Redactie]

De politieke problemen vallen ook samen met de recente stijging van de rentestanden en de verzwakking van het pond. Hierdoor worden grote vraagtekens geplaatst bij de hoop van de regering op een langer durende opgang van de economie. Steeds meer mensen, zelfs in kringen van de heersende klasse, beginnen eraan te twifelen of de regering in staat is de problemen het hoofd te bieden. Tezelfdertijd wordt gevreesd dat een toegeven van de regering onmiddellijk haar einde kan betekenen. Een verklaring van een bezorgde werkgeversorganisatie op 18 juli wikkelt daar geen doekjes om. Ze gaat er van uit 'dat een regeling met de mijnwerkers in dit

stadium de rentevoet omhoog zou jagen en dat een overwinning van Scargill onherstelbare schade zou aanbrengen aan de geloofwaardigheid van de sociaal-ekonomische politiek van de regering en daarmee van de regering zelf.'

EENHEID IN AKTIE NODIG

Ondanks de beëindiging van de havenstaking blijft de inzet aan beide zijden erg hoog. Arthur Scargill verklaarde dat vergelijkbare akties als die van de havenarbeiders aan het begin van het konflikt de situatie al vroeg tot een goed einde had kunnen brengen. In plaats daarvan hebben de burokraten van de TUC (vakcentrale als FNV) en de bonden van staalarbeiders, hoewel met weinig sukses, geprobeerd de mijnwerkers een mes in de rug te steken.

De eenheid die bereikt werd tijdens de staking van de havenarbeiders heeft laten zien hoe kwetsbaar de situatie voor de regering op dit moment is. Deze eenheid in aktie betekende een geweldige steun voor de moedige en vastberaden mijnwerkers. Het is noodzaak die eenheid verder uit te bouwen op nationale en internationale schaal.